rồi. Coi như bữa tiệc biệt ly thành công mỹ mãn, cả ba mối tình đều chấm dứt cùng ngày, cùng lúc, hình như cả ba đều không còn chút gì để nhớ với tôi nữa… Hy vọng là vậy.

Sau một thời gian học xong địa huấn, tôi có tên trong danh sách của khóa 45 HTQS, ông thầy dạy bay tên là Dương Đình Hoàng, so với những người bạn cùng khóa, tôi cho đây là một trong những may mắn trong cuộc đời bay bổng ngắn ngủi của tôi. Đúng là đất Nha Trang khô cằn sỏi đá vì cho đến ngày hôm nay tôi vẫn chưa tìm được mối tình nào cả, mỗi cuối tuần lấy phép đi phố chỉ để nhìn thiên hạ hạnh phúc thôi, số phận cả. Rồi tôi cũng được thầy Hoàng thả solo, tôi muốn thầy cho tôi solo đầu tiên nhưng không được, cái háo thắng của tuổi trẻ cứ làm cho tôi lúc nào cũng nghĩ mình bay hay cả, sự thật sau này tôi mới biết… Chẳng hơn ai cả.

Một ngày đẹp trời, trên loa phóng thanh của Trại Hoàng Yến:

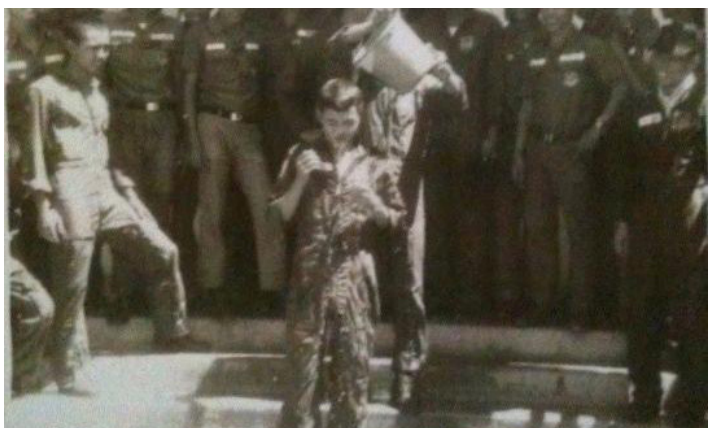
"SVSQ Nguyễn Việt Hùng ra phòng tiếp tân gấp có người nhà muốn gặp".

Tôi không nghĩ là mình nhưng không lẽ có hai Nguyễn Việt Hùng mà mình không biết, thôi cứ ra đó xem sao. Từ từ ra đến phòng tiếp tân, tôi lén nhìn vào bên trong, một hình ảnh quen thuộc làm tôi phải buột miệng:

"Chết mẹ, khổ rồi!!! Khổ rồi!!!"

Một trong ba mối tình mà tôi ngỡ đã chấm dứt ở Biên Hòa đang ngồi chờ tôi, tôi đứng lặng người thật lâu, không nói nên lời. Sau khi hoàn hồn, tôi bước vào phòng tiếp tân để chào nàng, tôi đón tiếp nàng trong ngạc nhiên, trong phân vân và trong lo sợ. Ngạc nhiên vì tưởng rằng mối tình đã chết mà nàng lại ra thăm, phân vân vì không biết phải xử lý ra sao và lo sợ vì trong túi không có một xu. Làm sao đây bây giờ, chưa bao giờ tôi lại bị lâm vào tình trạng khó xử như vậy, sau khi hút tất cả không khí còn sót lại vào lồng ngực mà tôi cứ ngỡ là không còn để thở, tôi thở một hơi thở dài và quyết định… chuyện tới đâu hay tới đó. Tôi nói nàng ngồi chờ rồi trở về trại để hỏi ý kiến bạn bè, đây là lúc tôi cảm nhận được tình bạn quân trường, thiêng liêng và vô giá. Những cuốn truyện tiểu thuyết bạn bè đang đọc được gom lại đưa cho tôi để đem ra trả lấy lại tiền đặt cọc, những tình cảm thương yêu của bạn bè đánh đổi cho tôi được bốn ngày sống với nàng ngoài phố Nha Trang.

Ngày cuối cùng tôi gọi cho anh của nàng là một Đ/Úy lái vận tải ngoài Đà Nẵng vào Nha Trang để đón nàng. Từ trong rạp Cine, chúng tôi tay trong tay bước ra thì được ông anh nàng đang đứng chờ để tiếp đón ở bên ngoài. Tôi vẫn không hiểu là sao ông ta tìm được chúng tôi dễ dàng như vậy, chắc có tình báo. Anh hỏi, tôi trả lời, anh biết tôi học khóa 45 HTQS, tôi biết anh là bạn thân của Th/tá Tâm trường Phi Hành. Chúng tôi chia tay nhau từ đó, chấm dứt một cuộc tình ngây dại (lần thứ hai) và bắt đầu cho một đoạn đường đầy chông gai cho đời khóa sinh của tôi.

Tôi không biết tôi được gửi gấm như thế nào mà sau đó ba ngày tôi được lệnh "thưởng" là cạo đầu mỗi 4 ngày và ở tù suốt khóa bay từ Th/tá Bé. Cuộc đời bay bổng chưa bị gián đoạn vì tôi vẫn được đi học bay, chỉ khác với mọi người là tôi không được ăn uống cùng bàn, không được ngủ cùng phòng với các bạn cùng khóa và đi học bay có QC đưa đón. Tôi tự an ủi lấy: mình bây giờ quá thoải mái, ngủ có phòng riêng, ăn uống có người bưng tới phòng, đi bay có người đưa đón, không bận tâm chuyện canh gác và tha hồ viết thư và đọc truyện.

Có thể tại thế mà tôi không có nhiều hình kỷ niệm đời Quân Trường của mình, đầu trọc lóc nên không dám gửi hình về cho gia đình xem, mẹ tôi tính hay lo nên tôi không muốn mẹ buồn, tất cả các bất hạnh trong cuộc đời quân ngũ tôi đều âm thầm chịu đựng. Sau một